

STUDIUL DE CAZ
Modalități de intervenție educativă în următoarele situații,
întâlnite la copiii preșcolari

Educatoare, Stan Alexandra
Miniterra Kindergarten, București

Situația 1: În cadrul jocului de creație „La coafor” o fetiță, așezată picior peste picior și imitând comportamentul fumătoarei, se lasă „coaflată” de către o altă fetiță cu care conversează utilizând un limbaj neconform cerințelor morale, impropriu unui copil, transferat în joc, prin imitația unor comportamente adulte. Ce face educatoarea în această situație?

Situația 2: În cadrul jocului de creație „La tâmplărie” - copiii beneficiind de un miniatelier cu o masă de tâmplărie în miniatură și de materiale reale necesare executării unor lucrări simple din lemn, blochează menghina. Unul dintre băieți spune: „Hai să facem altceva și să nu spunem că am stricat-o noi!” Cum intervine educatoarea în această situație dacă observă conduita sau dacă i-o aduce alt copiii la cunoștință? Ce face dacă doar constată efectul și nu știe cine sunt „vinovații”?

1. Jocul de creație „La coafor” este un joc preferat de fetitele de vârstă preșcolară. De aceea, educatoarea pune la dispoziția copiilor materiale atractive și utile amenajând sectorul „Joc de rol” conform cerințelor educative.

În cazul situației de față având în vedere comportamentul verbal și nonverbal al celor două fetițe, necomform vârstei preșcolare, este nevoie ca educatoarea să intervină.

Observ comportamentul celor două fetițe implicate în joc dar și discuția neadecvată vârstei pentru a găsi metoda educativă cea mai adecvată.

Ca și educatoare intru și eu în jocul fetelor având rolul de clientă care așteaptă să fie coafată, intervin în discuția lor încercând să o duc într-o direcție benefică vârstei lor.

-Ieri am fost și eu la un alt coafor, erau acolo două fetițe de vârsta voastră care povesteau despre păpuși, jocuri din parc, despre rochițe și alte jocuri de la grădiniță.

Și eu sunt om mare, sunt și eu mama dar niciodată nu am dat banii munciți din greu pe țigări. Am preferat o înghețată, un măr, o banana în schimbul țigărilor. Țigările nu sunt sănătoase pentru organismul omului.

-Fetița care se tunde imi spune ca a fost la coafor cu mama ei, care fumează, și așa vorbea cu d-na care îi aranja părul.

Da, dar voi sunteți copii și aveți nevoie de joacă multă ar fi bine să nu vă preocupe activitățile oamenilor mari. Când o să creșteți mari, o să munciți și o să câștigați bani, voi o să decideți ce faceți cu ei, dar eu v-aș sfătui să nu-i folosiți pe țigări.

Bineînțeles că voi purta o discuție și cu părinții celor două fetițe, spunându-le că nu e sănătos să ducă copiii într-un mediu unde se discută și se practică activități de adulți, deoarece ei imită și transferă în joc toate comportamentele. Pentru copil, noi, ca și părinți suntem un exemplu de urmat.

Puteam să joc și rolul de coafeză și în momentul în care fetița clientă, ar fi început cu discuția și imitarea fumatului, să intervin cu sfaturi educative. Părerea mea este că poate nu ar fi avut curajul să fie atât de deshisă la discuții și în comportament, fiind eu coafeza, numai dacă aș fi ascultat-o și să intervin la sfârșitul discuției.

2. Băieților de vârstă preșcolară, și nu numai, le plac jocurile de creație, mai ales atunci când au și cele mai atrăgătoare materiale, în cazul nostru, un miniatelier de tâmplărie.

Deseori se întâmplă ca atunci când o jucărie se strică să o ascundă, sau să arunce vina pe un alt copil. Rolul nostru de educatoare este de a corecta acest comportament deviant.

În cazul situației de față, băiețelul, pe lângă faptul că a stricat menghina și a fugit de la locul faptei, a fugit de responsabilitate, l-a corupt și pe colegul de joacă să mintă.

Dacă educatoarea observă conduita celor doi copii, intervine și îi întreabă cum au reușit să strice menghina, trebuie să fim mai atenți și să păstrăm jucăriile că altfel nu o să mai avem cu ce ne juca. Cei doi copii se pot învinui unul pe celălalt și au tendința de a spune că era stricată când au început să se joace. În cazul acesta intervine minciuna și drept pedeapsă nu se mai joacă și stau liniștiți pe un scăunel 5 minute, până-și recunosc fapta.

În cazul în care cei doi copii fug de la locul faptei, colegii observă și îi părăsc, educatoarea îi cheamă la masa atelier și cu ajutorul întrebărilor încearcă să afle adevărul.

De data aceasta intervin cu o recompensă dacă-și recunosc greșeala, atât în cazul copilului care a blocat menghina cât și complicelui, spunându-le că și nouă adulților n-i se întâmplă să greșim dar e frumos să spunem adevărul, deci să ne cerem iertare, recunoscând fapta rea. O greșală recunoscută e pe jumătate iertată. Dacă își recunosc greșeala o să-i aplaudăm împreună cu colegii, în același timp le spunem că data viitoare să fie mai atenți cu jucăriile cu care se joacă, dar și cu orice lucru din jurul nostru. Și fiecare dintre noi avem creier să gândim și să facem fapte bune, fapte de care suntem responsabili. Dacă credeți că o persoană a făcut un lucru care e bun de urmat îl luăm ca exemplu, dacă nu stăm și ne gândim mai bine să găsim soluția bună, soluția proprie. Nu trebuie să facem ce fac alții, deoarece ne pot păcăli.

Cazul în care educatoarea constată menghina stricată și nu recunoaște nici un copil din grupă că s-a jucat la masa aceea este mai dificil de rezolvat deoarece vor primi mustrare cu toții. Încercăm cu ajutorul recompenselor și întăririlor să aflăm adevărul, dar după părerea mea nu este cea mai indicată metodă deoarece sunt copii care sunt atrași de recompense, recunosc greșeala și nu-mi dau seama dacă e adevărat sau e atras de recompense. Eu am ales să le explic tuturor copiilor din grupa de preșcolari, că atunci când greșim, să ne asumăm greșelile pentru că nu suntem perfecți și e ceva normal pentru oricare dintre noi, copil sau om mare să greșim.

În cazul nostru menghina nu s-a blocat singură, careva dintre voi s-a jucat cu ea, a stricat-o și a fugit. Nu e frumos ce a făcut, sper că data viitoare să nu se mai întâmple.